

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a Mgr. Michaely Bejčkové v právní věci žalobkyně: **Ventana, a.s.**, se sídlem Václavská 237/6, Brno, zast. JUDr. Zdeňkou Jedličkovou, advokátkou se sídlem Bašty 413/2, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 1. 2013, č. j. JMK 131166/2012, sp. zn. S - JMK 131166/2012 OK, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 1. 2015, č. j. 31 A 10/2013 – 46,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Žalovaný **je povinen** nahradit žalobkyni do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náklady řízení o kasační stížnosti ve výši **3 400 Kč** k rukám zástupkyně JUDr. Zdeňky Jedličkové, advokátky se sídlem Bašty 413/2, Brno.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Magistrát města Brna, Odbor památkové péče (dále jen „magistrát“), rozhodl, že žalobkyně se dopustila správního deliktu dle § 35 odst. 1 písm. c) zákona ČNR č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní památkové péči“), za což jí uložil pokutu ve výši 150 000 Kč a dále povinnost uhradit paušální částku nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč. Uvedeného správního deliktu se žalobkyně měla dopustit tím, že *v době od 22. 12. 2011 do 3. 9. 2012 užívala kulturní památku – objekt k bydlení v Brně, Mendlovo nám. 8, č. p. 16, pozemek parc. č. 1728, k. ú. Staré Brno, způsobem neodpovídajícím její památkové hodnotě, a to jako nosič reklamy – reklamní plachty s grafickým potiskem umístěné na uliční fasádě domu* (viz rozhodnutí magistrátu ze dne 3. 10. 2012, č. j. MMB/0332801/2012).

[2] Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, na základě kterého žalovaný změnil výrok o sankci a snížil ji na částku 90 000 Kč, v ostatním však rozhodnutí magistrátu potvrdil, a to rozhodnutím citovaným v záhlaví tohoto rozsudku.

[3] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který je společně s rozhodnutím magistrátu zrušil rozsudkem citovaným v záhlaví.

[4] Na úvod soud zdůraznil, že předmětem projednávané věci není přezkum toho, zda stavba je kulturní památkou a žalobkyně (respektive její právní předchůdce) o této skutečnosti v době nabytí vlastnictví stavby věděla. Povinnosti žalobkyně jako vlastnice kulturní památky vyplývají přímo ze zákona.

[5] Poté vymezil sporné otázky, konkrétně zda umístění reklamní (ochranné) plachty na uliční fasádě domu je slučitelné s povinnostmi žalobkyně a zda stavební povolení, jež mělo zahrnovat i instalaci této plachty, je stále platné a účinné.

[6] V první řadě uvedl, že žalovanému se podařilo prokázat, že dané plachty jsou nositeli reklamních sdělení. Komunikačním kanálem byla v projednávané věci reklamní plachta umístěná v uliční fasádě prostřednictvím jednoduché lankové konstrukce. Dále se zabýval otázkou, zda se nejedná o ochrannou plachtu umístěnou v souladu se stavebním povolením.

[7] Za tímto účelem shrnul, jakým způsobem magistrát popsal zjištěný skutkový stav. Následně konstatoval, že zákonnost správních rozhodnutí nemůže ověřit, neboť ve správním spise se nenacházejí všechny listiny, na něž správní orgány v rozhodnutích odkazovaly. Dovedl, že magistrát prováděl dokazování listinami z jiných správních spisů, do spisu v projednávané věci však nepořídil jejich kopie a tyto listiny tak nejsou jeho součástí. Proto neměl skutkový stav, který vzal správní orgán za základ svého rozhodnutí, oporu ve spise. Vzhledem k tomu, že uvedená vada bránila krajskému soudu v přezkumu žalobních námitek, napadené rozhodnutí i rozhodnutí magistrátu zrušil.

[8] Z důvodu komplexnosti a hospodárnosti řízení však pokračoval zkoumáním dalších okolností řešené věci. Zejména nesouhlasil se závěrem žalovaného, že žalobkyně nedoložila probíhající stavební práce. Ta totiž opakovaně navrhovala provedení důkazů svědeckými výpověďmi, ze všech navržených svědků však byl vyslechnut jediný. Nadto je názor magistrátu o umístění reklamní plachty, o kterém svědek také vypovídal, v rozporu s touto výpovědí, aniž by žalovaný vysvětlil proč. Krajský soud dodal, že závěr magistrátu, že dům není intenzivně opravován a neprobíhají v něm žádné zásadní práce směřující k obnově ve smyslu zákona o státní památkové péči, nemá oporu ve spise (žádné podklady nevypovídají o zjištění magistrátu o této skutečnosti) a je navíc v rozporu s jedinou svědeckou výpovědí. Uvedené výtky lze nejlépe ilustrovat citací z odůvodnění napadeného rozsudku: *„Krajský soud má za zcela neudržitelné, aby správní orgán na jedné straně konstatoval, že je povinností žalobce, aby prokázal, že probíhá stavba a plachta je umístěna v souladu se stavebním povolením, k čemuž žalobce navrhne výslech svědků, z nichž jeden tento fakt potvrdí, a pak správní orgán odmítl výslech dalších navržených svědků s tím, že jsou potencionálně nevěrohodní a učinil si sám nikterak neodůvodněný závěr s konstatováním, že jednoduše zastává názor jiný.“*

[9] Postup magistrátu proto označil za nezákonný a mající znaky svévole. Aby bylo rozhodnutí přezkoumatelné, správní spis by musel obsahovat důkazně podložené závěry o tom, jestli stavba probíhá, zda se tak děje v souladu se stavebním povolením, toto povolení předpokládá ochrannou plachtu, která je i ve skutečnosti umístěna v souladu s ním a plní svou ochrannou funkci, a teprve poté by se mohl zabývat otázkou, jestli plachta nebrání prezentaci kulturní památky ve smyslu § 9 odst. 1 zákona o státní památkové péči.

[10] Pro úplnost dodal, že delikt popsaný žalovaným dle jeho názoru naplňuje definici trvajících přestupků a že architektonická malebnost objektu a jednotlivé prvky fasády se skutečně nemohou uplatňovat. V této souvislosti však upozornil, že (správní) trestání je vždy až tou poslední možností řešení problémů a v daném případě bylo možné a snad i účelné uplatnit

pokračování

opatření podle § 10 zákona o státní památkové péči. Závěrem zdůraznil specifičnost trestání na úseku památkové péče spočívající v tom, že uložené sankce mohou ve svém důsledku vést k následku nesouladnému s ochranou památek.

[11] Proti rozsudku krajského soudu nyní žalovaný (dále jen „stěžovatel“) brojí kasační stížností.

II. Obsah kasační stížnosti a následných vyjádření účastníků řízení

[12] Stěžovatel nejdříve s odkazem na zákon o státní památkové péči uvedl některé povinnosti vlastníka kulturní památky a zhodnotil, že žalobkyně neužívá kulturní památku způsobem, který odpovídá jejímu kulturně politickému významu, památkové hodnotě a technickému stavu ve smyslu § 9 odst. 1 tohoto zákona. Reklamní plachta totiž deformuje vnímání kulturněhistorických hodnot památky jako celku a uplatňuje se jako cizorodý prvek na jejich úkor. V této souvislosti zmínil i výtvarnou úroveň reklam, velikost reklamní plachty a její opakované obměňování.

[13] Dle jeho názoru se žalobkyně uvedeným jednáním dopustila správního deliktu podle § 35 odst. 1 písm. c) zákona o státní památkové péči, což bylo ve správním řízení prokázáno (došlo ke spáchání deliktu, za který nese objektivní odpovědnost žalobkyně, ta současně neprokázala, že by vynaložila veškeré úsilí, které by bylo možno požadovat, aby porušení povinnosti zabránila, jednání je v příčinné souvislosti se škodlivým následkem).

[14] Následná argumentace stěžovatele je založena na tom, že popsany nezákonný způsob užívání kulturní památky je sankcionovaný bez závislosti na případném vydaném stavebním povolení či probíhající stavební činnosti. Na více místech opakoval, že tyto otázky nepovažoval pro posouzení věci za podstatné, a z kasační stížnosti vyplývá, že se jimi zabýval toliko s ohledem na námítky žalobkyně. Relevantní dle jeho názoru je, že se jednalo o reklamní plachtu s grafickým potiskem, pro kterou nebyl zákonný podklad. To, že neexistuje zákonný podklad ani pro ochrannou síť, které se dovolává žalobkyně, je mimo rámec projednávané věci.

[15] Uvedl také, že spis stavebního úřadu připojil na žádost žalobkyně (ač z něj nic relevantního nevyplývalo) a po skončení správního řízení jej vrátil stavebnímu úřadu. Nebylo na něm, aby pro potřeby soudního řízení požadoval předložení správního spisu jiného orgánu.

[16] Navázal vyjádřením k návrhům žalobkyně na výslech dalších svědků. Ty dle něj neměly přímou vazbu k předmětu řízení a rozhodné okolnosti byly dostatečně zjištěny prostřednictvím jiných důkazních prostředků, proto navrhované důkazy nemohly mít vliv na výrok rozhodnutí. Zmínil také, že nerozporoval tvrzení svědka o tom, že dílčí stavební práce v objektu probíhaly i po 31. 12. 2009, ostatně ani neměl potřebu tak z výše uvedených důvodů činit.

[17] Závěrem podotkl, že stíhání deliktů podle zákona o státní památkové péči není fakultativní. Stěžovatel chtěl žalobkyni motivovat k plnění jejích zákonných povinností, proto uložil pokutu u dolní hranice zákonné sazby. Situace je nicméně taková, že žalobkyně rezignovala na své zákonné povinnosti, liknavost při potrestání by tedy znamenala špatný příklad pro ostatní vlastníky kulturních památek.

[18] Žalobkyně své vyjádření uvedla konstatováním, že samotný fakt, že je na kulturní památce umístěno reklamní sdělení, není zákonem o státní památkové péči hodnocen jako správní delikt. Bez přihlídnutí k dalším okolnostem tedy nelze takové jednání shledat protiprávním. V tomto případě se jedná o ochrannou plachtu a jejím primárním cílem je ochrana života a zdraví osob procházejících na přilehlých chodnicích či projíždějících po blízké pozemní komunikaci. Žádná

norma přitom neupravuje vzhled ochranné plachty a je absurdní, aby bílá plachta byla v pořádku a plachta s reklamním potiskem nikoli. Shrnula, že si je vědoma zásahu do práva společnosti tuto chátrající kulturní památku vidět, avšak není ochotna nést následky plynoucí z případného zranění procházejících osob.

[19] Obecně také popisovala svůj nesouhlas s postupem magistrátu, který je dle jejího názoru účelový a sleduje usnadnění práce při zajišťování efektivní ochrany kulturních památek. Správní orgány by měly s vlastníky kulturních památek navázat dialog, nikoli automaticky a bezohledně užívat sankční postihy. V této souvislosti žalobkyně zdůraznila, že pokuta pro ni představuje nemalé finanční prostředky, které mohly být použity na opravu objektu.

[20] Ztotožnila se s hodnocením krajského soudu o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, zejména zdůraznila, že magistrát odmítl provést navrhované výslechy. Poté zopakovala, že plachta je primárně ochranná, k čemuž dodala, že průčelí domu, které zakrývá, je památkově chráněno pouze odvozeně.

[21] Konečně odporovala závěrům stěžovatele o tom, že rezignovala na zákonné povinnosti vlastníka kulturní památky. Dle jejího názoru se má jednat o exemplární trest.

[22] V dalších vyjádřeních oba účastníci pouze jinak formulují svou argumentaci a Nejvyšší správní soud tak považuje za nadbytečné jejich obsah na tomto místě rekapitulovat.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[23] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a za stěžovatele jedná zaměstnanec, který má v souladu s § 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Poté přistoupil k přezkumu rozsudku krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[24] Kasační stížnost není důvodná.

[25] Krajský soud rozhodnutí stěžovatele a magistrátu zrušil proto, že skutkový stav, který správní orgány vzaly za základ svých rozhodnutí, nemá dle jeho názoru oporu ve spise [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Konkrétně stěžovateli, respektive magistrátu, vytkl, že prováděl dokazování listinami z jiných správních spisů, do spisu v nyní projednávané věci však nezaložil jejich kopie, důkazní prostředky se tedy nenacházely v předložené spisové dokumentaci. Dále zpochybnil závěry správních orgánů o umístění plachty a o tom, že v současnosti neprobíhají stavební práce. Žalobkyně totiž k prokázání těchto skutečností navrhovala svědecké výpovědi několika osob, z nichž magistrát provedl jedinou. Související závěry správních orgánů nebyly podloženy obsahem správního spisu a byly v rozporu s výpovědí jediného svědka.

[26] Stěžovatel k tomu namítal, že nebyl povinen soudu předkládat spisy jiných správních orgánů. Neprovedení dalších navrhovaných výslechů zdůvodnil obdobně jako magistrát ve svém rozhodnutí (viz bod [16] tohoto rozsudku). Zdůraznil také, že otázky týkající se stavebního povolení a probíhajících stavebních prací nejsou dle jeho názoru pro projednávanou věc podstatné.

pokračování

[27] Uvedené otázky představovaly rozhodovací důvody krajského soudu, jejichž řešení stěžovatel zpochybnil, proto se Nejvyšší správní soud zabýval právě jimi. Předmětem jeho posouzení naopak nemohly být polemiky stěžovatele a žalobkyně týkající se věci samé.

[28] Nejprve přistoupil k problematice listin, které byly součástí jiných správních spisů. V tomto směru nelze jednoduše přisvědčit žalovanému, že není na něm, aby od jiných správních orgánů žádal správní spisy pro účely soudního řízení. Nejvyšší správní soud se však zcela neztotožňuje ani s názorem krajského soudu.

[29] Ve správním spise v projednávané věci (dále jen „správní spis“) ověřil, že žalobkyně požadovala připojení celkem čtyř spisů Úřadu městské části města Brna Brno-střed, Odboru výstavby a územního rozvoje, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“). Chtěla jimi prokázat, že plachta je na domě umístěna v souladu se stavebním povolením (srovnej vyjádření žalobkyně, č. l. 9 správního spisu, a protokol o ústním jednání ze dne 30. 4. 2012, č. l. 19 správního spisu). Z uvedeného protokolu o ústním jednání je dále zřejmé, že zástupkyně žalobkyně nahlížela do správního spisu a *do spisů připojených*. Na tomto místě nicméně není specifikováno, o jaké připojené spisy se jedná.

[30] Ve správním spise následuje žádost magistrátu o zapůjčení spisů, sp. zn. STU010601594 a sp. zn. STU010802364, adresovaná stavebnímu úřadu (č. l. 20 správního spisu). Její součástí je sdělení, že spisy stavebního úřadu sp. zn. STU9901951 a STU010901792, tedy jiné dva spisy, zůstanou prozatím připojeny ke správnímu spisu magistrátu. Stavební úřad reagoval zapůjčením požadovaných spisů (viz přípis na č. l. 21 správního spisu).

[31] Na konci správního spisu je založen přípis magistrátu ze dne 14. 2. 2013 (č. l. 61), se kterým byly všechny čtyři spisy stavebního úřadu vráceny. Za tímto přípisem jsou založeny pouze dvě další listiny, které nejsou označeny číslem listu ani specifikovány v přehledu součástí spisu, nicméně jsou s ním pevně svázány. Jedná se o přípisy stavebního úřadu ze dne 17. 5. 2011 a 15. 8. 2011, se kterými byly magistrátu zapůjčeny spisy, č. j. 090089177/ŠKAR a sp. zn. STU/9901951/000 (magistrát v odůvodnění rozhodnutí vysvětluje, že jeden ze spisů stavebního úřadu si žalobkyně vyžádala pod číslem jednacím kolaudačního rozhodnutí, č. j. 090089177/ŠKAR, spisová značka však byla sp. zn. STU010901792). Oba přípisy jsou z dřívějšího data, než bylo v projednávané věci zahájeno řízení (oznámení o zahájení řízení, č. j. MMB/0076221/2012, bylo žalobkyni doručeno dne 6. 3. 2012) a text jednoho z přípisů zřejmě reaguje na dotaz týkající se reklamního označení prodejny vín.

[32] Z obsahu správního spisu je tedy dostatečně zřejmé, že magistrát dva ze spisů stavebního úřadu (sp. zn. STU/9901951/000 a sp. zn. STU010901792) vyžádal a obdržel ještě před zahájením správního řízení v projednávané věci a poté je na žádost žalobkyně připojil. I druhé dva spisy (sp. zn. STU010601594 a sp. zn. STU010802364) byly po žádosti žalobkyně připojeny, všechny byly vráceny až po skončení správního řízení. Podstatné dále je, že žalobkyně měla možnost seznámit se s obsahem připojených spisů, o čemž svědčí několik oznámení o shromáždění podkladů k rozhodnutí s poučením (viz č. l. 15, 22, 41 správního spisu), i to, že žalobkyně své možnosti využila (viz protokoly z ústních jednání na č. l. 19, 23, 45 správního spisu).

[33] Stěžovatel k soudnímu řízení zaslal pouze správní spis v projednávané věci, nicméně za popsanych okolností měl krajský soud stěžovatele zvláště vyzvat k zaslání připojených spisů. Je třeba zdůraznit, že by se jednalo o speciální výzvu, nikoli o opakovanou urgenci správního spisu jako takového. Pokud by rozsudek krajského soudu spočíval pouze na úvaze, že bez toho, aby stěžovatel automaticky zaslal připojené spisy stavebního úřadu, nelze ověřit zákonnost jeho rozhodnutí, Nejvyšší správní soud by kasační stížnosti vyhověl a napadený rozsudek zrušil.

Krajský soud by totiž až po vyžádání spisů stavebního úřadu mohl učinit závěr o tom, zda správní spis představuje dostatečnou oporu pro zjištěný skutkový stav. V projednávané věci však byla situace odlišná.

[34] Krajský soud stěžovateli vytkl také to, že oporu ve správním spise nemá jeho názor na probíhající stavební práce. Nejvyšší správní soud přisvědčuje tomu, že správní spis neobsahuje žádnou listinu svědčící o zjištění magistrátu o probíhajících stavebních pracích (srovnej bod 37. rozhodnutí magistrátu). Ve spise skutečně není protokol o místním šetření ani jiný důkazní prostředek, ze kterého by tato skutečnost vyplývala.

[35] Nelze sice souhlasit s tím, že názor správních orgánů je v přímém rozporu s výpovědí svědka, nicméně s ní není ani v souladu, neboť svědecká výpověď byla v tomto ohledu obecná. Svědek vypovídal především o již provedených stavebních pracích a době umístění plachty, která dle něj byla ochranná. Ve vztahu ke stavebním pracím prováděným v době výslechu (27. 8. 2012, viz protokol o ústním jednání na č. l. 40 správního spisu), respektive v době, kterou byl specifikován správní delikt (v době od 22. 12. 2011 do 3. 9. 2012), lze vztáhnout pouze tato jeho vyjádření: „Dále probíhalo zabezpečení stávající dřevěné konstrukce budovy (trámové strpy, krov, střecha). Ještě letos by měla proběhnout oprava štítové zdi přiléhající k objektu Mendlovo nám. 9. Pokud jde o harmonogram dalších prací, nejsem schopen o něm v tuto chvíli podat informace, neboť to závisí na finanční situaci majitele domu.“ Z toho však není zřejmé, kdy přesně mělo probíhat zabezpečení stávající dřevěné konstrukce, zda a kdy bylo započato s opravou štítové zdi, ani jestli majiteli (tedy žalobkyni) finanční situace dovolila provést jakékoli jiné stavební práce. Jinými slovy ze samotné svědecké výpovědi nelze dovést, zda nějaké zásadní práce směřující ke obnově v předmětné době prováděny byly, či nikoli.

[36] Z tohoto pohledu je opodstatněná také výtka, že magistrát měl provést výslechy dalších navrhovaných osob. Přestože opačný názor správních orgánů je dle Nejvyššího správního soudu srozumitelně a logicky vysvětlen, nemůže obstát, neboť je založen na tom, že podstatné skutečnosti již byly dostatečně objasněny. Jak je uvedeno výše, správní spis k tomu neobsahuje dostatečné podklady. Lze tedy shrnout, že v tomto ohledu zjištěný skutkový stav, který správní orgány vzaly za základ svých rozhodnutí, nemá oporu ve správním spise [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

[37] Ve vztahu k projednávané věci neobstojí ani argumentace stěžovatele, že okolnosti provádění stavebních prací a stavebního povolení nepovažuje za podstatné. Z odůvodnění správních rozhodnutí totiž není dostatečně zřejmé, které skutečnosti byly hodnoceny jako podstatné a které nikoli. Na jedné straně správní orgány konstatují, že mezi ně neřadí prováděné stavební práce a stavební povolení. Na druhé straně magistrát připojil ke správnímu spisu spisy stavebního úřadu a provedl výslech svědka, kterého předvolal *ke ústnímu jednání o okolnostech, za jakých má probíhat rekonstrukce objektu v Brně, Mendlovo nám. 8, č. p. 16, p. p. č. 1728, k. ú. Staré Brno, a o umístění reklamní plachty v uliční fasádě objektu* (viz opakované předvolání svědka, č. l. 38 správního spisu). Uvedenými okolnostmi se podrobně zabýval i v odůvodnění svého rozhodnutí a totéž učinil stěžovatel.

[38] Obecně lze dodat, že podstatná část rozhodnutí magistrátu je tvořena shrnutím předchozích správních řízení vedených se žalobkyní či jejími právními předchůdci, odkazy na podklady z jiných správních spisů a zjištění, která správní orgány učinily v dřívějších správních řízeních (srovnej např. body 2. – 5., 19. a 21. rozhodnutí magistrátu). Nejvyšší správní nepochybuje o tom, že magistrát, respektive stěžovatel, má dobré povědomí o obsahu spisů vedených v řízeních týkajících se dotčené kulturní památky, to ovšem nic nemění na tom, že i správní spis v projednávané věci musí obsahovat podklady pro zjištěný skutkový stav. Ačkoli je většina odkazů na jiná správní řízení a jiné spisy pro věc nepodstatná,

pokračování

neboť má pravděpodobně sloužit k dokreslení celé situace, ve správním spise chybí také listiny, na které magistrát odkazoval a které mohou být pro věc zásadní. Vzhledem k tomu, že stěžovatel toliko korigoval výši uložené pokuty, lze tyto výtky vztáhnout i k jeho rozhodnutí.

[39] Pro ilustraci lze zmínit závazné stanovisko magistrátu ze dne 3. 9. 2003, č. j. OPP/37298/03/Re/r, které ve spisovém materiálu postrádal také krajský soud. Nejvyšší správní soud ověřil, že ve správním spise skutečně chybí, a z odůvodnění rozhodnutí magistrátu vyplývá, že ani nebylo součástí připojených spisů stavebního úřadu (viz body 14. – 17.). Přitom se mělo jednat o závazné stanovisko, kterým magistrát shledal přípustným umístění *vinylové plachty s reklamním potiskem* na fasádu domu, i když pouze dočasně (srovnej body 3. a 17. rozhodnutí magistrátu). Dále magistrát citoval z vyjádření NPÚ ÚOP v Brně ze dne 25. 5. 2010, č. j. NPÚ-371/4744/2010 (viz bod 19. jeho rozhodnutí), to však ve správním spise také chybí a není ani zřejmé, v souvislosti se kterým řízením si jej magistrát vyžádal.

[40] Nejvyšší správní soud na tomto místě odkazuje na správný závěr krajského soudu, že *správní spis musí být veden uživatelsky přívětivě tak, aby se každý průměrně rozumný člověk byl schopen, po nahlédnutí do něj, v něm zorientovat a eventuálně vyhledat potřebné dokumenty*. Rozhodnutí magistrátu obsahuje značný počet odkazů či citací na jiná rozhodnutí, vyjádření a listiny, z nichž mnohé nejsou součástí správního spisu a v některých případech ani není jasné, kterých věcí se týkají. Správní orgány měly zhodnotit, které okolnosti jsou pro věc podstatné, jimi se zabývat a kopie souvisejících listin do správního spisu zařadit, což však neučinily.

[41] Přestože se Nejvyšší správní soud zcela neztotožnil s odůvodněním krajského soudu, stejně jako on shrnuje, že správní spis nepředstavuje dostatečnou oporu zjištěnému skutkovému stavu, a to i v otázkách, které žalobkyně zpochybňovala v žalobě. Jelikož tyto vady bránily krajskému soudu v přezkumu žalobních námitek, postupoval v souladu se zákonem a judikaturou správních soudů a rozhodnutí stěžovatele i magistrátu zrušil (k tomuto postupu srovnej rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, na která odkazoval i krajský soud, tedy usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 – 84, publ. pod č. 2288/2011 Sb. NSS, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003 – 51, publ. pod č. 638/2005 Sb. NSS).

IV. Závěr a náklady řízení

[42] Ze všech shora vyložených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1, poslední věty, s. ř. s.

[43] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který nedosáhl v řízení procesního úspěchu, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona a je naopak povinen ji zaplatit úspěšnému účastníku řízení.

[44] Nejvyšší správní soud přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení sestávající z odměny advokáta za jeden úkon právní služby, konkrétně za písemné podání ve věci samé - vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] ve výši 3 100 Kč [§ 7 bod 5. ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) téže vyhlášky] a z náhrady hotových výdajů za jeden úkon právní služby ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky). Částku v celkové výši 3 400 Kč je stěžovatel povinen uhradit k rukám zástupkyně žalobkyně JUDr. Zdeňky Jedličkové, advokátky se sídlem Bašty 413/2, Brno, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Nejvyšší správní soud žalobkyni nepřiznal náhradu nákladů řízení za druhý úkon právní služby – další vyjádření, neboť žalobkyně v něm pouze jinak formulovala svou

předchozí argumentaci. Toto vyjádření pro posouzení věci nepřineslo nic nového a nejedná se tak o důvodně vynaložený náklad ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. července 2015

JUDr. Radan Malík
předseda senátu